

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברם ישבו הגר וצ'ל בפרק יומן מח'יו ארוכי המעש]

דורון תפילה ומלחמה

ושוננה ומשפחתה החליטו לפרסם את הסיפור ולמצאת ממעטה הסודיות, כדי למסכם את אפשרויות התורונה בעורת ד' (בעל היה מרובה לשדל אנשים שלא ללבבו אגריגיות על שמירת סודות). "לא עשית עבירה, בורא עולם בחר בר לעבר את ההתחמדות הזאת, למה להתחבא מותחת לשמייה?"). ראיית לפני משפחה מדינה השכילה לשומר את הכותחות להתחמדות עם המחלת ולא להסתורתה.

"אבל מה געשה?" שוננה ישבה מולו, בקשה דרכי פעולה. נוכרתי בדברים נוספים ששמעתי מבצעי והרעיון התגנב בתוכי. "את יודעת, כשיעקב אבינו התכוון לפגיעה עם עשו והוא החכנן בשלווש דרכים - דורון, תפילה ומלחמה, וגודו' ישראלי מלמדים אותו שזו הדרך להתמודד עם קשיים באשר הם. גם בימינו אנו. דורון, תפילה ומלחמה". הרעיון קرم עור וגדים. בימים של בין המצרים אנחנו רוצות להביא לבורא עולם דורון, דורון של חיזוק ושל קירבה, של התעוררות ושל זיכי הרבים, לשם כך נעור ערב התעוררות. בעניין התפילה החלטנו לעורר ולדבר על ברכת אשר יציר' הברכה שסגולתה עצומה וועלותיה מופרסתות. "ומלחמה...?", שוננה מוחיכת. "המלחמה של היא מול עצמי. להסכים לוותר, לצאת מהאנונימיות, לשתח, לעורר מודעות. ככל שרבים יותר יחשפו לנו", הסıcıי שנמצא תרומה גדל בסיעטה דישמיא ואולי גם מוכה לעוזר לחולים נוספים. בעורת ד'.

ביציאה מן המשדר, אמרה לי שוננה משפט מרטיט שהעביר בי צמרירותו: "קיבלי על עצמי בלי נדר, שכשהיה מושתלת בראיה בעורת השם, אקרידית את חי' לחסד. את מסטר השעתה בהן ישתי בדיאליה את מהנה לד' ובראו'ו". תוך ארבעה ימים הצליחו בני משפחתה המсорים של שוננה להציג רב נכבד שייעור את הציבור בענייני דזונא, בחיקוק לאהבת ישראל, הם רכשו כמוות גודלה של ספרם העוסקים בסגולתה של ברכת אשר יציר' (חויר נפלא הנקרה: 'אשר יציר בכוונה'). הביאו ברכונים של הברכה, החליטו לפתח קו טלפון לחיזוק בנושא, יצרו קשר עם תורם כליה אשドדי יקר, ביקשו ממנו לדבר על התרומה ולאחר שהסכים עמדו כתע' רב' יוסף מולו' על הבמה.

*

"מה את אומרת, פעלנו בכל החזיות?" בטה של שוננה נינשת אליו, נרגשת. אני סוקרת את האולם המלא. שככל כלו מאיד באור יקרות של ערבות הדודית, של מחשבה על הזולת ורצין עז לסייע. "לא כל אחד יכול לתרום כליה אבל כל אחד יכול לתרום לשני כוח", אני נזכרת בדבריו של בעל, רואה אותם מתגעגים מול עיני. טבעת של חבות וקורות משפחה מוחבקת את שוננה מצד האחד של המוחיצה, אנשים נינשים אל התורם, מחשבים מוחלים, מברירים פרטיהם. מן הצד השני.

אני יודעת מה ייבח הכנסוס המרגש, לא יודעת אם דודוק מאירוע זה ימצא לשוננה חורם מתאים (ואולי דודוק י乞ו' קוראי העיתון ודרכם הצמה היושעה? הפרטים המלאים של שוננה שמורים במערכת). ברור לנו אנשים אינו מוחזיב לתוצאה, הוא מוחזיב לדורך. לתהילין. הדור שוננה עשתה מה חשוב שעבר ועד היום הייתה מודהימה, ההשתתפות של הנוכחים בעבר הווה מוחיבת. איפה עז' יש לבורא עולם ילדים כליה? את מי ייגאל אם לא אותנו? שנזכה בקרוב לראות בשוב ד' לצין.

תשעת הימים תשפ'ג אני ישבת מאחורי המחזית, לא מצליחה לעמוד את הדמעות. ישמה בעשוי' ד'. לילה עכשווי, הטמפרטורות גבוהות במיוחד, חם מאוד. בכל הארץ אנשים מסתగרים בבחים, כאן האולם מלא. אנשים מגיעים לשמעו, לתה כתה. רבי יוסף, אדם יקר בשנות השלושים לחיזי, עולה על הבמה, מתחילה לדבר. "בפעם האחרון שדברתי לפני קהל, המשימה הייתה קלה יותר, שכן בכל רגע קטעו את דרשתו בשירים ובגינות. היה זה באירוע בר המצוודה של'", הוא אומר, חיזק נזכר על פניו. רבי יוסף סולד מבכאות, מזכיר לו לפני קהל, אך העיר הזה העזק אותו אל הרגל. הוא גוננה לкриאה, אין זו הפעם היחידה שיצא מאזור הנוחות שלו, עבור וולתו. רבי יוסף מדבר. משחף בחליל תרומות הכליה שער. מספר על חייו של תומם כליה - חיים רגילים לחילוטין, ועל הרוגנה העילאית שהוא חוווה. הוא ענה על שאלות, מוכן לשמעו, לא מתחlems מתוקופת ההחלמה שדורשת את שלאה. כסmissים הוא משאיר את מסטר הטלפון האשימי שלו, מוכן לענות על כל שאלה. אשתו גם היא נוכחית, מספקת מידע. מביעה נכונות לענות לנשים על שאלות הקשורות לאשתו של תורם, לפשט את הספקות, להתות דרך.

התעניינות נרשמת בקהל. מואחרו, ישבת גברת שוננה. נשים עוטפות אותה באדה, נונגות לה כוח, מנוסות למול לה על כל הטוב שהיא מעניקה בili בבלול.

*

שבוע קודם לכן, בטה של שוננה צלצלה אליו ובקשה להגעה לירושלים לפגישה ביחד עם אמו. אמרתי שאשכח לפגוש, לדבר, אבל למה להיטלט בדרך הארוכה מאשר דוד' לירושלים? הלו' של מטופלי דיאליה מוחתקים לפגישה. לא על נסיעות? שוננה רצתה בכל זאת. קבענו מועד לפגישה. נפושנו. אישת צדקה בפניים חיוורות, חרושת סבל. אישת גיבורה, שעוברת את טיפול הדיאליה באופן קשה מנשוא, עם חולשה איזומה שמכביה אותה לעיתים עד לאיבוד הכרה, מה שלא אופיין אצל רוב המטופלים. שוננה חלהה באיסוף קלויות כתוצאה ממחלת הקורונה ומאז עבורה טיפול דיאליה כshawפה מגיב להם באופן חריג. מאישה פעלהנית, גנט מצלחה ומוסורה, היא הפכה לאישה שחיה אינט' חים. "אי' לי כוח!" היא פרצה מולו' בבכי. לא מסוגלת עוד. גם בענייני עז' דמעות. ידעתי עד כמה מסובך למצוא לה תרומה. שוננה קיבלה מנות דם לפני שנים והגוז שלה פיתח נוגדים ברמה גבוהה. כבר שנה וחצי שאחנה מנסים למצוא לה תורם, אבל עוד לא נמצא האדם המותאים.

"אני מבקשת מך' שיישא לכל' חטאוי' כשהוא רואה את עניינו' עמליל", אמרת שוננה, משדרת אמונה אף ניכר שתתשו כוחותיה. יחד עם בתה המקסימה ניסיתי לנtab את הספינה אל חוף מבטחים. לאחר תקופה ארוכה של הסתרת המחלה,

